

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2007, sp. zn. 2006/696/kov/FTV, č. j. sot/7207/07, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2008, č. j. 9 Ca 323/2007 - 55,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně FTV Prima, spol. s r. o. (dále též „stěžovatelka“), podala kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým přezkoumával rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „Rada“) o uložení pokuty za správní delikt podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) – zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 200 000 Kč byla uložena za vysílání pořadu ze série VyVolení ze dne 25. 3. 2006 v 13.23 hodin, přičemž tento pořad obsahoval pasáže, v nichž se vyskytovalo úmyslné poškozování lidských vztahů a lidské důstojnosti a komunikace obsahující vulgaritu a hrubost.

Řízení bylo vedeno o pořadu z druhé série reality show VyVolení vysílaném v sobotu 25. 3. 2005 ve 13.23 hod. na programu Prima televize. Pořad je sestříhem jednotlivých pořadů ze série VyVolení vysílaných v předchozím týdnu. Pořad sestával ze sestříhu scén, v nichž soutěžící reagovali na „tajný úkol“, který štáb zadal jednomu z nich (T.). Podstatou úkolu bylo, že T. měl začít „balit“ D., která přišla do vily s P. a má s ním šestiletý vztah, s cílem vyvolat v P. žárlivost. Uvedený úkol vyvolal mezi soutěžícími napětí a negativní reakce vůči T. To vše gradovalo až do hádek, v nichž byly užity vulgární výrazy. Podrobná analýza pořadu je založena ve správním spise.

Dne 1. 9. 2007 vydala žalovaná Rada rozhodnutí, v němž posuzovaný pořad kvalifikovala jako porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovenou ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání spočívající v úmyslném poškozování lidských vztahů a lidské důstojnosti a komunikace obsahující vulgaritu a hrubost, které jsou způsobitelné ohrozit zejména mravní nebo psychický vývoj dětí a mladistvých. Za uvedené jednání uložila stěžovatelce pokutu ve výši 200 000 Kč.

Rozhodnutí žalované v posuzované věci bylo rozčleněno na šest částí (I. - VI.). V části I. uvedla popis typu pořadu VyVolení 2, dějů a slovních vyjádření odehrávajících se v posuzovaném pořadu a dále pak reprodukovala obsah vyjádření žalobkyně v řízení správním.

V části II. se Rada vypořádala s námitkami žalobkyně vznesenými ve správním řízení: Nejprve Rada zdůraznila, že žalobkyně se nemůže zbavit odpovědnosti za správný delikt poukazem na ohrožování vývoje dětí a mladistvých jinými subjekty. V rámci zjišťování skutkového stavu věci Rada nevyhověla návrhu stěžovatelky na provedení důkazu znaleckým posudkem. Tento svůj závěr opřela o nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 396/05 z 27. 10. 2005 a rozsudek NSS č. j. 8 As 62/2005 - 66, z nichž je zřejmé, že úsudek o možném ohrožení mravního vývoje dětí a mladistvých spadá do kategorie právního posouzení a Rada je tedy oprávněna si jej sama učinit. Námitku stěžovatelky k hodnocení jednotlivých sekvencí pořadu, nikoliv pořadu jako celku, považuje Rada za irelevantní a účelovou. Svůj závěr zdůvodňuje tím, že ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání ukládá povinnost týkající se dlouhého časového úseku (6.00 – 22.00 hod.), kdy se předpokládá odvysílání více než jednoho pořadu, proto zákon užívá plurálu („pořady“).

V části III. napadeného rozhodnutí Rada konstatuje, že pořad je způsobilý ohrozit zejména mravní, příp. psychický vývoj dětí a mladistvých. Tento prvek shledává především v obou „tajných úkolech“, které byly soutěžícím zadány, neboť ty poškozují ve svém důsledku lidské vztahy a lidskou důstojnost. Cílem úkolů bylo narušit vzájemné (pozitivní, příp. milenecké) vztahy mezi soutěžícími. Důsledkem těchto úkolů, které byly negativně hodnoceny i samotnými soutěžícími, byly hádky obsahující verbální agresi. Úkol byl zadán D., která přišla do vily se svým partnerem P. (šestiletý vztah), a T., který má také stálou přítelkyni. Odkrytí úkolu navíc vyvolalo řadu nenávistných reakcí, jejichž terčem byl P. Stěžovatelka tak dětskému divákovi předvádí, že pro vlastní záměr je možno jakkoliv zneužívat druhé lidi, klamat je o svém vztahu k nim a následně pak z jejich oklamání těžit. Dále pak Rada shledala, že pořad (zvláště v některých částech – rekapitulace z 21. 3. a 22. 3.) obsahuje verbální agresi, vulgarismy a nadávky. Míru ohrožení zejména

psychického a mravního vývoje žalovaná shledala vyšší zejména u dětí předškolního a mladšího školního věku.

Rada v rozhodnutí zdůrazňuje, že zásadní metodou osvojování vnějšího světa dětmi je nápodoba. Tou si dítě osvojuje všechny důležité skutečnosti svého tělesného, duševního i mravního života, které postupně utvářejí jeho životní styl. Pro nápodobu mají mimořádný význam osobnostní vzory a modely jednání, které mohou být zprostředkovány i mediálně. Pořad však v žádné své části dětem nevysvětluje, že chování soutěžících není normální. K tomu ještě nutno podotknout, že posuzovaný pořad byl vysílán v sobotu krátce po poledni.

Po shrnutí závěrů z odborných vyjádření (Centrum pro mediální studia CEMES - Fakulta sociálních věd UK /„Rozbor vysílání pořadu „VyVolení 2“/, Pedagogická sekce Etického Fóra ČR /vyjádření z 24. 9. 2005/, PhDr. J. R., PhD. /rámcový posudek z 20. 9. 2005 k tzv. „reality show“/, doc. PhDr. V. B. a znalecký posudek prof. MUDr. P. W., Ph.D., předložený žalované stěžovatelkou), v této části rozhodnutí také Rada vyložila neurčité právní pojmy, které zákon o vysílání v ust. § 32 odst. 1 písm. g) užívá.

V části IV. rozhodnutí jsou vyloženy jednotlivé složky povinnosti zakotvené v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zák. o vysílání, kterou, jak Rada konstatuje, stěžovatelka porušila. Zdůraznila mj. potencialitu ohrožení jako znak skutkové podstaty. V části V. odůvodnění pak Rada poukázala na předchozí upozornění, která ve věci porušení zákona o vysílání ve vztahu k žalobkyni učinila v minulosti. V VI. závěrečné části se Rada zabývala odůvodněním výše pokuty, přičemž porušení povinnosti shledala jako závažné, vědomé a úmyslné.

Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu ke správnímu soudu, v níž se domáhala zrušení rozhodnutí žalované. Městský soud dne 6. 2. 2008 žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka dne 20. 3. 2008 kasační stížnost a domáhá se jí zrušení napadeného rozsudku.

Stěžovatelka shledává nezákonnost napadeného rozsudku v nesprávném posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Podle stěžovatelky jak rozhodnutí Rady, tak rozsudek soudu neobsahují popis toho, jak byl naplněn konkrétně ohrožovací následek posuzovaného deliktu a příčinná souvislost mezi skutkem a možným ohrožením. V tomto nedostatku spatřuje stěžovatelka porušení zásady správního trestání *nulla poena sine crimine*. V této souvislosti ještě stěžovatelka uvádí, že žalovaná i soud nesprávně zaměnily a ztotožnily pojmy „který by mohl ohrozit“ a „nevhodný“. Domnívá se, že žalovaná poměřovala posuzovaný pořad kritériem „vhodnosti“ pro dětského či mladistvého diváka, namísto aby se zabývala kritériem „hrozby ohrožovacím následkem“. V tom spatřuje nesprávnou aplikaci práva jak s ohledem na dikci zákona o vysílání, tak i na „logický závěr, že ne vše, co je považováno za nevhodné, je nutně vždy způsobitelné ohrozit.“

Stěžovatelka dále rozsudku vytýká nesprávné posouzení otázky, zda měl být posuzovaný pořad hodnocen jako celek nebo zda postačí hodnocení jeho vybraných

sekvencí. Stěžovatelka trvá na svém výkladu, že je nezbytné posuzovat vysílaný pořad jako celek, v jeho vnitřních souvislostech a v kontextu, nikoliv jen vyňaté sekvence, slova či jednání. Tento svůj závěr opírá o jazykový a systematický výklad ust. § 32 odst. 1 zákona o vysílání, kdy je z dikce jednotlivých zakotvených povinností provozovatele zřejmé, že zákonodárce rozlišuje mezi tím, kdy má být posuzován pořad jako celek, a kdy je třeba hodnotit jen jednotlivé odvysílané záběry. Tak je zřejmé, že ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, jehož porušení je posuzováno, hovoří o pořadu (event. upoutávce), který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, nikoliv o odvysílaných záběrech, sekvencích, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Stěžovatelka v kasační stížnosti též namítá vadu řízení před žalovanou, která způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí Rady – absenci předchozího upozornění na porušení zákona o vysílání. Zásadně nesouhlasí se závěry soudu, že jediné upozornění na porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání zbavuje Radu jednou provždy zákonné povinnosti upozornit provozovatele na porušení zákona a stanovit mu lhůtu k nápravě. Takový výklad je podle stěžovatelky v rozporu se zněním zákona a též i s vývojem posuzování mravnosti v čase.

Dále stěžovatelka uvádí, že se soud nevypořádal s dalšími jejími souvisejícími žalobními námitkami a tvrzeními stěžovatelky: v upozornění musí být skutkově vymezeno porušení povinností, aby bylo zřejmé, o jaké porušení se jedná, že stěžovatelce nebyla poskytnuta lhůta k nápravě, jak požaduje zákon a že nedodržení postupu dle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání žalovanou je zkrácením práva stěžovatelky na uplatnění jejích práv ve správním řízení, neboť neměla možnost porušení napravit v dodatečné lhůtě, a tím předejít uložení pokuty.

Závěrem stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K podané kasační stížnosti se vyjádřila dne 30. 4. 2008 žalovaná Rada a odkázala na své předchozí vyjádření k žalobě, samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí a též na judikaturu Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. Rada tak setrvala na svém závěru, že ve správním řízení postupovala v souladu se zákonem, řádně a úplně zjistila skutkový stav věci a jí vydané rozhodnutí je podrobně a dostatečně odůvodněno a je plně přezkoumatelné. Rada má za to, že městský soud též postupoval v souladu se zákonem, plně se vypořádal s žalobními námitkami, a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem a splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - dále jen „s. ř. s.“ („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), v § 103

odst. 1 písm. b) s. ř. s. („vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“). Jedná se tedy o důvody přípustné podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že se ve své rozhodovací činnosti již zabýval obdobnými případy týčích účastníků, které se týkaly obdobného předmětu řízení – konkrétně pořadů z první a druhé série reality show VyVolení (srov. rozsudky z 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90, č. j. 6 As 21/2007 - 109 a z 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104). V posuzované věci pak Nejvyšší správní soud neshledal důvody k odchýlení se od svých předchozích závěrů.

K jednotlivým kasačním námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující:

K první skupině námitek týkajících se nezákonnosti rozsudku městského soudu (nesprávné posouzení právní otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu a absence popisu toho, jak byl naplněn konkrétně ohrožovací následek posuzovaného deliktu a příčinná souvislost mezi skutkem a možným ohrožením): Městský soud k obdobné žalobní námitce uvedl, že je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, z jakých skutečností a jednání žalovaná vycházela. Skutkový děj byl zaznamenán přepisem provedeného záznamu pořadu a analyzován. Na základě této analýzy poté zahájila žalovaná řízení o uložení pokuty, přičemž náležitě označila prvky, které dle jejího uvážení mohou ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, a to s odkazem na jednotlivé scény, které toto ohrožení vyvolávají. Městský soud tak považuje za neopodstatněnou námitku stěžovatelky, že z rozhodnutí je zřejmý toliko prostý popis děje, a nikoliv to, co považuje žalovaná za závadné jednání. V této souvislosti soud také odmítl odkaz stěžovatelky na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že v dané věci nejde o akceptaci nedostatečného popisu objektivní stánky skutkové podstaty správního deliktu, tak jak byla chápána v citovaném rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že by popis skutku v rozhodnutí žalované byl nedostatečný. Ve správním rozhodnutí je nejprve ve výrokové části identifikován vysílaný pořad svým názvem, datem a časem vysílání a je zde v koncentrované formě uvedeno, jaké závadné prvky pořad obsahoval. V odůvodnění rozhodnutí je pak uveden rozsáhlý přepis obsahu pořadu, z něhož je zřejmé, jaké scény žalovaná hodnotila. V následujících částech odůvodnění je pak podán nejprve rozbor

neurčitých právních pojmů obsažených ve skutkové podstatě správního deliktu podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání a následně je i uvedeno, které jevy v pořadu jsou shledány závadnými a jakým způsobem mohlo dojít k ohrožení zákonem chráněného zájmu (nápodoba jako zásadní metoda osvojování si vnějšího světa dětmi a možná neschopnost dětí určitého věku vypořádat se s informacemi v pořadu prezentovanými).

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že posuzovaný správní delikt je deliktem „ohrožovacím“, k jeho naplnění tedy postačí pouhá možnost narušení mravního vývoje dětí a mladistvých – byť i jediného diváka z chráněné věkové skupiny, přičemž ohrožení chráněných zájmů nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně – stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost (k tomu podrobněji srov. dříve cit. rozsudek NSS č. j. 6 As 21/2007 - 109).

Stěžovatelka pak též uvádí, že soud i žalovaná při svém hodnocení zaměnily pojmy „vhodnost pořadu“ a „možnost ohrozit“, když posuzovaný pořad poměřovaly právě kritériem vhodnosti pro dětského diváka, nikoliv kritériem potenciálního ohrožení tohoto diváka. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by v napadeném rozhodnutí či ze strany soudu došlo k záměně „kritérií“. Žalovaná v rozhodnutí dovozuje naplnění ohrožovacího následku tak, že nejprve konstatuje nejvíce zaznamenané jevy ve vysílaném pořadu – zadávání manipulativních, tajných úkolů, které mají narušit mezilidské vztahy, použití předstíraných pocitů jako prostředek k dosažení cíle – a následně pak připomíná význam nápodoby pro rozvoj dětské osobnosti. Žalovaná též uvádí, že některé skupiny chráněných diváků, se s pořadem nemusejí dokázat vyrovnat, tedy právě tyto skupiny (konkrétně specifikované) jsou pořadem ohroženy. Městský soud se pak v rozsudku zabýval námitkou stěžovatelky o nenaplnění skutkové podstaty a jeho závěry se shodují s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud neshledal, že by došlo k posuzování pořadu měřítkem „vhodnosti“ na místo „možnosti ohrožení mravního vývoje“.

V druhé kasační námitce se stěžovatelka vymezuje vůči té části napadeného rozsudku, v níž městský soud uvedl, že působení pořadu na dětského diváka není třeba dovozovat ze smyslu pořadu jako celku.

Nejvyšší správní soud se domnívá, že námitka stěžovatelky je založena na poněkud účelovém použití pouze části odůvodnění rozsudku, neboť z druhého odstavce na straně 16 rozsudku je zřejmé, že soud se žalobkyní namítaným způsobem vyjádřil k celé sérii pořadů VyVolení (srov. zejm. 3. větu 2. odstavce na str. 16). Dále pak uvádí, že se pořad „do podvědomí publika nedostává jen v jeho smyslu a pravidlech hry, ale i v jeho vizuální a verbální prezentaci“, tedy jako celek – pořad vysílaný v daný čas a den. Nejvyšší správní soud neshledal, že by z rozsudku městského soudu plynulo, že by tento soud zastával názor, že lze daný správní delikt spáchat odvysíláním jediné scény v rámci jinak zcela nezávadného pořadu, např. v denním zpravodajství, politické debatě či dokumentu, jak se domnívá v kasační stížnosti stěžovatelka. Dále že podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé z rozhodnutí žalované, že ta posuzovala pořad (tj. vysílaný v daný čas a den) jako celek. Ve správním spisu je obsažena analýza pořadu, která prokazatelně vychází z celého vysílaného pořadu, žalovaná v rozhodnutí dovozuje naplnění ohrožovacího následku nikoliv z jednotlivých užitých (vulgárních) výrazů, ale především z prezentace tajných

úkolů a snahy o ovlivňování mezilidských vztahů. Nejvyšší správní soud tedy ani tuto námitku stěžovatelky nehodnotí jako důvodnou.

Třetí kasační námitkou napadá stěžovatelka postup žalované v řízení, kterým porušila ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání - neupozornila stěžovatelku na porušení zákona a nestanovila jí lhůtu k nápravě. Městský soud v přezkoumávaném rozsudku argumentaci k tomuto žalobnímu bodu stěžovatelky odmítl s tím, že naplnění smyslu ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání plně postačí předchozí upozornění na porušení předmětné zákonné povinnosti (nikoliv ve vztahu ke konkrétnímu skutku) a odkázal na svou dosavadní judikaturu (např. rozsudek ze 7. 6. 2002, č. j. 28 Ca 81/2001 - 28). Žalovaná tak povinnosti předchozího upozornění dostala, přičemž městský soud upozornil i na skutečnost, že stěžovatelka byla prostřednictvím zahájení řízení upozorněna ve smyslu ust. § 59 zákona o vysílání i ve vztahu k reality show VyVolení.

Smyslem ustanovení § 59 zákona o vysílání podle Nejvyššího správního soudu je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za delikt ní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Jak vyplývá ze správního spisu, takové informace se stěžovatelce dostalo ze strany žalované, a to v souvislosti s jiným druhem pořadu, tak přímo i v souvislosti s vysíláním série VyVolení, což je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti. Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele, navíc u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musí být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nereprízoval. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že stěžovatelka si byla vědoma toho, že jednání soutěžících prezentované v pořadu VyVolení bude žalovanou takto hodnoceno a reakce žalované byla tak dostatečně předvídatelná. Posouzení této otázky městským soudem tak bylo dostatečné a námitka důvodná není.

V této souvislosti ještě stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nevypořádal s její námitkou, že jí nebyla žalovanou poskytnuta lhůta k nápravě, jak požaduje zákon. Ve světle právě uvedeného je tato námitka zjevně nedůvodná, neboť povinnost poskytnutí lhůty k nápravě je v ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání spojena právě s upozorněním na porušení povinnosti. Právě řečené lze tedy obdobně aplikovat i na povinnost poskytnout lhůtu k nápravě.

Stěžovatelka také upozorňuje, že se městský soud s její žalobní námitkou nevypořádal zcela, neboť se nezabýval jejím tvrzením, že v upozornění má být skutkově vymezeno porušení povinností. Tato námitka stěžovatelky je zcela nedůvodná, neboť jednoznačná odpověď na ni (resp. její bezpředmětnost) plyne z odůvodnění soudu. Městský soud dospěl k závěru, že upozornění se nevztahuje ke konkrétnímu skutku ale k porušení

konkrétní zákonné povinnosti, je tedy nemožné, aby zároveň bylo porušení skutkově vymezeno. Odmítnutí žalobní námitky tedy bylo obsaženo již v předchozích úvahách městského soudu.

Stěžovatelka též namítá, že vnímání pojmu mravnosti je proměnlivé v čase a místě, nelze tedy považovat jediné upozornění provozovatele vysílání za dostatečné pro veškeré případy v budoucnu. Nejvyšší správní soud jistě souhlasí s tím, že posuzování otázek mravnosti se v čase mění, příkladem budiž i stěžovatelkou citovaný rozsudek prvorepublikového Nejvyššího správního soudu Boh. A 11944/35. Nelze se však domnívat, že by se obsah pojmu „mravní“ měnil tak překotně, že by byla ohrožena stěžovatelčina právní jistota. Žalovaná je orgánem kontroly plnění jednotlivých povinností provozovatelů vysílání a plní tuto svou funkci stále, lze tedy předpokládat, že i vnímání mravnosti žalovanou se bude v čase vyvíjet a v souladu s tím se bude měnit i okruh postihovaných situací. Vzhledem k tomu, že ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání je soudy vykládáno i tak, že roli upozornění podle cit. ustanovení plní i předchozí rozhodnutí o správních deliktech, je zřejmé, že stěžovatelka má též „průběžný“ přehled o současných trendech v posuzování otázek mravnosti žalovanou. Nedochozí tak k situaci, že by provozovatel vysílání byl upozorněn pouze jedenkrát a poté po dlouhé době neočekávaně potrestán. Nejvyššímu správnímu soudu je známo z jeho rozhodovací činnosti, že pořady vysílané stěžovatelkou jsou předmětem posuzování ze strany žalované nikoliv ojediněle, její právní jistota tedy není v namítaném smyslu ohrožena.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, neboť měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu